

Kui ta seal augus formuuse kätte sai, wabhtis lobi
formuuse ja mätles august wäga meelt. Kui jõe
august wägas oli, wabhtis lobi formuuse ja mätles:
sindri ja tema prowa saagu wäga kaugel suure
mehta sisse sügawa auru, kust nad üksi enam
peasta ei woi. Siis läks ta oma kodu, sündimise
maale, oma arinest emada waatama; se oli aga
jõe ääri jurnud. Linnu rahwas olid ilma wa-
ltsujata, ja olid nii üli kätte lünnud et nad ei
jõudnud kugi enam miistlikuks teha.

Pois wabhtis lobi formuuse ja mätles: lin kuge
rahwaga saagu rahu. Kui ta nüüd ümber waatas
ei nad seal enam midagi. Siis murdus jõe üm-
le formuuse abiga üs linnu, oli nendel rumingans
ja elas rõõmsalt, ei imustanud enam reisiru miin
(üks linnu), Awt. Pärnu.

Nr 6 Tule taot. —

Üks tule taot prowis wäga, et tema ara ruunal
kel kaelas elaks, rahu ei rautfinud ta kella ostuifons
raiskada. Tule Ta korjas suure wacwaga, mitme

ahjo kätte aul kotti tüie süsi: korjas wananud
potti ja poja tünnid küla wahelt ja kist aga leidis,
nii rasku. Kui jõe küllalt urwas mottorjoli kella
kubins xos elama, oebas nand ühel püüwal ola
se selga; ise istus ka otust selga rahuvi kotti ta
ha, pari suure püüwa tüia omale amba ja tar-
laga kuli peale; ni kui rõõmu kuhina kuhustufers,
sift nüüd loks ta jo oma otustle kella tegema. Patta
lise jõe lobi raskus taela tüx püüwa pealt, kuge ta-
lega, ilma wana mehest tahel pumemotta kot-
tise jõe kätte süsi, siit wabhtis nihus taela tüx
ixru alla peale, wäma löüfus tuul jõe mäi was-
ta otust olid püüma. Istus lei walu perast
kamp ja läks walu perast jooksu, nonda et
lohtu wana meest kugega maha pilluda, tuut
ütleb hobufale: „Üra ole empel kempel, xos et sul
kella perast nonda rõõm on; xos kub jappa on
kodu wai ei olegi, ohn tuleme selle samu ninaga
tagasi misse proa praaga lähme.“ Kuhu ara
perast kurgus wana mees, kui wäla hobufe